

Reergaard: Den Gruppe, hvortil jeg hører, indtager med Hensyn til Øststaten endnu bestandig det samme Standpunkt som den Gang, Loven herom blev givet. Vi ere altsaa vedblivende af den Mening, at det bagerste Øl er et hensigtsmæssigt Skatteobjekt, og at ligeledes det Omfang, i hvilket denne Forbrugsartikel blev beskattet i 1891, var et passende og rimeligt. Vi have ikke i nogen som helst Henseende ændret vor Opfattelse deraf. Derfor finde vi for vort Bedkommende heller ingen Anledning i og for sig til at fravige Lovens Bestemmelser, og altsaa ikke nu lade Loven ske Fuldbyrd og den fulde Beskatning af 10 Kr. indtræde i den lovbekendte Termin. Men paa den anden Side lader det sig jo ikke nægte, at der her i Tinget har gjort sig en meget stærk Stemning gældende for at faa en saadan Udsettelse, og jeg indrømmer, at der er et Moment her, som har almindelig Betydning, nemlig det rent finansielle. Jeg er for min Part ikke i Stand til at indrømme, at der er Sandsynlighed for, at Forbruget skulde gaa saa stærkt ned, som det er anslaaet af den højtærede Regering. Den højtærede Regering har jo heller ikke været ganske sikker i sit Skøn derover og kan efter Sagens Natur ikke være det, fordi der jo her ikke kan opstilles aldeles bestemte Beregninger, men kun kan være Tale om et mere eller mindre usikkert Skøn. Det vil nemlig ses, naar man gennemgaar Anmærkningerne til Finansloven, at der er Ministeriet gaaet ud fra en Aftagen i Forbruget med ca. 20 pCt. men i det Forslag, som den høje Regering forelagde os den 2den Marts her i Folketinget, gaar man ud fra, at det kun vil aftage 16 pCt. Der synes altsaa inden for Regeringens Kredse af saaghyndige at have gjort sig en noget ændret Opfattelse gældende. Jeg skulde nu tro, at ogsaa det sidste Overflag fra Regeringens Side turde være noget for højt, og at Forbruget ikke vil aftage saa meget, som der er beregnet; men at det vil aftage, nærer jeg for mit Bedkommende selvfølgelig heller ikke nogen Tvivl om. Jeg indrømmer, at der kunde være noget, der kunde tale for den Betragtning, at man søgte at faa en lempeligere Overgang, saaledes at Forbruget ikke blev for meget stræmmet, og saaledes, at Byrden heller ikke blev saa stor for Forbrugerne, og Indtægten for Statskassen ikke saa formindsket, som den vilde blive, hvis man lod Loven træde i Kraft ganske som oprindelig tænkt. Smidlertid gentager jeg, at disse almindelige Betragtninger for mig og mine Meningsfæller kun ere af ganske sekundær Natur. I og for sig have vi ingen Indvendinger at gøre imod,

at Loven sker Fuldbyrd og Skatten træder i Kraft, saaledes som bestemt, men vi kunne, som sagt, hvis der derom kunde opnaas Enighed, tænke os at give andre ærede Medlemmer her i denne Sal nogen Koncession paa dette Spørgsmaal, altsaa nærmest af finansielle Hensyn. Jeg skal desuden fremhæve, at ogsaa for mig kan dette, at vi staa over for en endelig Afgørelse af Toldspørgsmaalet gennem Toldkommissionens Arbejde, spille nogen Rolle. Vi staa jo selvfølgelig fuldstændig frit over for Spørgsmaalet der, men jeg indrømmer, at det, at Spørgsmaalet maa blive taget op paa ny, naturligvis ogsaa kan have sat nogen Uro i Sindene og kan være nogen Grund til, at Forslag som dette og andre ere fremkomne. Smidlertid vilde jeg anse det for urigtigt at følge de ærede Forslagsstillere her og gaa ned med de 3 Kr., det forekommer mig, at de Grunde, som ere anførte derfor, langt fra ere stærke nok. Det vilde jo være et ikke ganske ubetydeligt Tab for Statskassen, det her vilde komme til at dreje sig om. Regeringen anslog i sit Forslag dette Tab til 243,000 Kr. for de 5 Maanedre, hvorom det her drejer sig. Selv om den højtærede Regering nu mener, at Status, saaledes som den foreligger efter Folketingets Afstemninger over Finansloven, er nogenlunde tilfredsstillende, turde det dog maaske alligevel for Fremtidens Skyld være betænkkeligt at give Afkald paa en saa betydelig Indtægt. Det forekommer mig, der er en Vej at gaa, som i alle Henseender vil være mere anbefalelsesværdig, hvis man derom kan enes, og det skulde være at indskrænke sig til i det halve Aar, hvorom her er Tale, at forhøje Skatten med 1 eller 1½ Kr. pr. Tønde, saaledes altsaa at den blev ialt 8 eller 8½ Kr. pr. Tønde. Det vil nemlig have den Fordel for det første, at Statskassen beholder det væsentlige af Indtægten, altsaa efter Regeringens Beregning 173,000 Kr., og jeg tør antage, at Beløbet vil blive endnu større, idet den Stigning af Forbruget, som har været i det sidste Aar, med ca. 20,000 Tønder aarlig, ikke vil standse, men derimod til næste Aar gøre sig gældende paa samme Maade, saaledes at vi altsaa komme til et Beløb af 200,000 Kr., der bevares for Statskassen. Jeg gaar nemlig ganske sikkert ud fra, at Forhøjelsen — her regner jeg altsaa med en Forhøjelse af Skatten til 8 Kr., gif vi til 8½ Kr., vilde Beløbet selvfølgelig blive større i Forhold dertil — ikke vilde blive væltet over paa Forbrugerne; den vilde Bruggerierne komme til at bære, og jeg tror, at de vel ere i Stand til at bære en saadan Forhøjelse. Vi maa nemlig erindre, at de Mate-